

PAKITU

Big've

—Estic marejada. Ja voldria parar.
—Doncs pari, que jo seguiré muntant.

BIEIELETES IVE

A-PLAÇOS-Y-CENTRT-MUNTNER-40-

MON D'OR MEUBLÉE (Sucursal VERDURA)
 Confort modern - Habitacions a 5 pessetes - Calefacció central - Saletes de bany - Telefón en totes les habitacions - Portal de Santa Madrona, 6 (al costat del Treire Circol Balcelonés) Barcelona.

¿No ha pensado usted en las delicias que proporciona una

BUENA MAQUINA PARLANTE?

Es el teatro en casa :: Es el baile improvisado :: Es disponer del artista favorito :: Es la juventud que renace Es la alegría :: Es la dicha del hogar

No dude: Cómprela hoy mismo.

—: Se alegrará —:

LAS MIL Y UNA NOHES

Ultima edició d'aquesta joia literària mundial. Un volum en rústica amb portada a tricromia, 1'50 ptes Demandes a

«Publicacions Mundial»,

Barbará 15

Las mejores de España son las sidras achampañadas

OSASUNA, ELCANO, EL PELOTARI Y SAN ESTEBAN

Representantes en Barcelona: JOAQUIN DEL AMOR

Plaza de la Universidad, 5

MAISON MEUBLEE (Verdura)

Habitacions a 5 ptes. Barbará 27. Telèfon 3221 A. Barcelona.-Gran confort i saletes de banys - Telèfon privat Ascensor. - Continuament reformat a la moderna.

DEPILATORIO BORRELL

Sin molestia, quita el pelo ó vello y mata la raíz sin irritar el cutis

A. BORRELL
 Asalto 52 - Barcelona
 y en todas las perfumerias.

Se remite discretamente por correo certificado, anticipando 4'50 Pts en sellos cic

TEATRE COMIC

Exit de la companyia Hispano-Argentina de NARCISIN
 Variat programa

TEATRE NOVELTATS

Companyia GREGORI MARTINEZ SIERRA
 Primera actriu CATARINA BÀRCENA

TEATRE ESPANYOL

Companyia: SANTPERE y BERGEES
 «La campana de Gràcia,
 o el fill de la Marieta»

COMPREU EL **Xut!** QUE HA SORTIT AVUI

Cap esportman, per "enragé" que sigui, i que vulgui donar-se-les de sidralista, pot deixar de comprar-lo.

Ei "non plus ultra" de la barrila futbolística

15 cèntims

Redacció i Administració:

Carrer de Barbarà, 15

Apartat de Correus núm. 925. — Tel. 2753 A

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:

Espanya, trimestre. Ptas. 3'—

Estranger 4'50

Pagament a la bestreta

Dels treballs publicats en són responsables
els autors. — No es retornen els originals.

LES HORES TONTES

QUAN se vol ponderar l'antiguitat d'una cosa, es diu que és més vella que l'anar a peu, lo qual vol dir que aquest sistema de locomoció és més gueto que en *Pepe* Alfonso.

Per tant, si volem donar una ràpida ullada al passat històric dels mil i un procediments emprats per l'home — i fins per la dona i per les criatures — per anar d'un lloc a l'altre, encara que distin entre si el mateix que el *ardiente del helado polo* — no l'ex-regidor ni el pel·luculer, car aquests no són més que frescos, — haurem de remuntar-nos vulguis no vulguis al temps dels benaventurats *peatones* senyor Adam i senyora Eva, que es van empescar això d'anar a peu.

No és que aquesta ullada la reputem absolutament necessària, car de les necessàries en prescindim moltes vegades, pesi a la Lliga del Bon Mot, sinó que, anant, com anem, a tractar d'un petit aspecte de la tracció urbana, sempre fa bonic amanir-ho amb un rajolí d'erudició.

Passant, doncs, a donar una mostra dels coneixements que vam adquirir sobre la matèria, recordarem que, després de l'anar a peu, va venir el viatjar muntat, o sia, el que vulgarment se'n diu pujar a coll-i-be, sistema adoptat pel senyor Adam, que era un *comodón*, i que va fer suar la cansalada a donya Eva, car està demostrat que el primer animal que va muntar l'home va ésser la dona. D'aquí el costum, que avui en dia encara es conserva a pagès, de muntar a la «pròpia» quan s'està de broma.

Després els va tocar el torn a les bestioles, des del mamut a l'ase, passant pel 40 HP., i posem el ruc al mig perquè, malgrat tots els avenços de la ciència, l'imperi dels ases encara no s'ha acabat.

No fem esment de les cadires de mà, que tant s'estilaven allà per l'any de la *Nanita* (1234 a. de J. C.), perquè venien a ésser una variant de l'anar a coll-i-be, com tampoc diem res de l'equitació d'alcova a cavall d'un bidet, pel motiu de que és un esport de caràcter privat que no coneixen més que comptades persones.

I ja som a Sans; volem dir, al lloc on ens proposàvem arribar, que no és més que el perfolde contemporani de la tracció, dins del qual se troben tota mena d'estres d'anar a cavall: les velles i les noves, les que fan aigües i les que fan por, les dels nostres avis i les dels nostres

fills, el *pesetero* i el taxi, el «Foronda» i la diligència, el carretó i l'hydroavió.

I, com és natural, el punt de confluència del passat i de l'avenir, és un camp de batalla on lluiten els elements més diversos per tal de defensar la pròpia existència.

Si haguéssim d'estudiar totes les fases de la lluita, no en tindriem prou ni amb les pàgines de l'«Alcubilla». Per això ens limitarem a observar un sol aspecte que avui crida l'atenció de tots els ciutadans que tenen la pega de no viure a la Rambla o al Passeig de Gràcia.

Com haurà comprès tot aquell que no tingui pa a l'ull, ens referim a la competència mortal entaulada entre el *pesetero* i el taxi de 0'60 — *soi disant* de 0'30, — que ha infectat com una plaga totes les cantonades de l'Eixample.

Mentre aquest esbufega per tot arreu, fent-se un tip de pensar d'un extrem a l'altre de Barcelona, el romàntic fiacre del penco magre i el cotxer gras, resten filosòficament aturats a les parades, com aquelles nenes que es passen la vida esperant el promès que mai arriba.

Nosaltres, que de vegades també hem caigut en la temptació d'agafar un «David» per a no fer esperar la xicota, però que ens mareja l'anar de pressa, servem al fons del cor un agraïment tendre com l'escarola envers el *pesetero* tradicional que va poc a poc i porta cortinetes negres...

Comprenem que el seu adversari té els grans avantatges de córrer com un mal esperit i de resultar més baratet; però, com a bons idealistes, que concedim més importància a l'esperit que a la matèria, i que el que no serveixi per l'amor, no ens serveix per res, sempre ens estimarem més un vell *simón*, mandrós i pausat, que no pas un eixebrat «Citroën», que tan aviat us fa pujar els aliments a la gargamella, com us els fa baixar.

L'amor és una cosa que no vol sotracs; els sotracs se'ls porta ell mateix; vol parsimònia, i tots els que ho hagin tastat no em negaran que un passeig cap el tard, per la Diagonal, en companyia d'una senyora, s'ha de fer necessàriament amb cotxe de punt, car l'automòbil us faria l'efecte d'un apremi, de tan mal efecte com aquells que de joves sentíem en certes cases, quan fèiem durar la feina més enllà de deu minuts.

VUITS I NOUS

Un autor americà ha publicat un estudi sobre els ulls. Un dels trossos diu així:

«Hay ojos de un azul oscuro, como el de noches de luna, y otros que lo tienen tan pálido que parecen las ondas extremas que el alma lanza al borde del mundo visible; ojos grises parecidos a las brumas y a las lluvias ligeras; ojos verdes de felino selvático, ojos color de perla, y los que están dorados por un fasto interior. Y hay también, aunque abundan menos, los ojos malva, raros como gemas exteriores engastadas en el cofrecillo lleno de secretos del alma cerrada.»

«Los ojos oscuros, sean de terciopelo o de oro, tienen en sí la caricia intangible, pero que nos penetra. Sin número son los iris cuyo tono inapreciable está regulado por las horas, el tiempo o la versatilidad de alma; aquellos en que cada uno de nosotros ve un color diferente y de los cuales se ignora cuál es el verdadero a causa de su limpidez.»

Es veu que l'autor del mostrari d'ulls no dóna importància als ulls de vellut!

Acaba dient:

«Y según el país y la raza, el encanto de los

ojos se multiplica también. En todas las comarcas ojos diversos rigen los amores.»

A Nàpols, per exemple.

«Q. B. S. M.» Aquestes quatre lletres que es posen abans de la firma, què volen dir?

Ai, ai!, diran vostès. Volen dir: *que besa su mano.*

No tothom hi està conforme.

Vegin ço que diu un diari de Mèxic:

«Al pie de las cartas de un Ministro, quiere decir: *que buen sueldo mama.*

«En las de una solterona: *que bosteza sin marido.*

«En las de un borracho: *que bebe sin medida.*

«En las de ciertos escritores: *que brilla sin mérito.*

«En las de un candidato a la presidencia: *que bien sabe mentir.*

«En las de una muchacha bonita y de carácter alegre: *que busca su mitad.*

«En las de un médico: *que bien sabe matar.»*

«Què és la felicitat?»

Aquest és el tema d'una enquesta organitzada per un diari nocturn de París.

Hi ha hagut respostes per a tots els gustos, però la que ens ha engrescat més ha sigut la següent, de n'Abel Gauge:

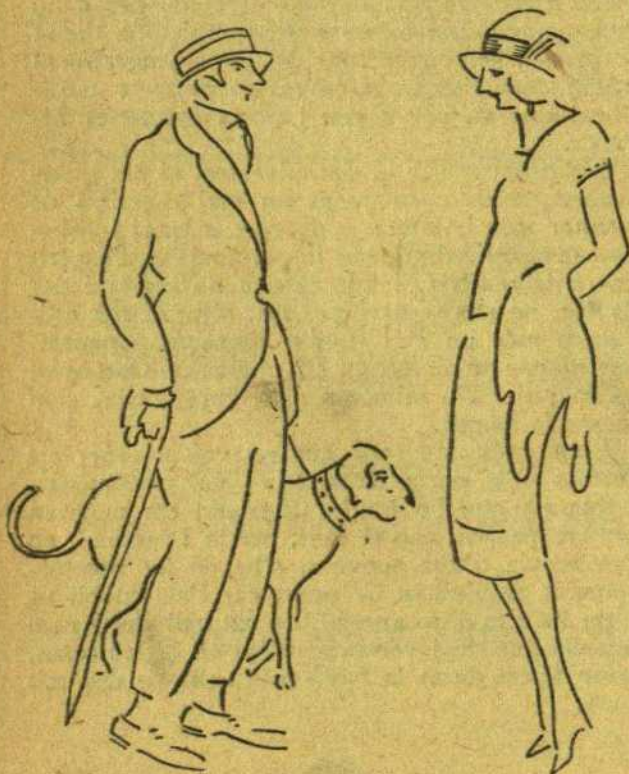
«Per arribar a la sublimació del jo, que permeti apropiarse a la cara de la felicitat, és necessari, teòricament, abans que la ciència no hi arribi, suprimir la idea de temps i d'espai, i projectar-se com dinamita intel·lectual, amb tal empena, amb tal desdeny de la vida, que es pugui, en l'explosió, deixar enrera els centres d'atracció i gravitació. En resum: deixar-ho tot enrera, precedir la vida, retrobar, per delirants intencions, cadascuna de les formes de la vida sublimària...»

Vet aquí un bon exercici per a després de dinar. Segurament facilita la digestió.

Els creadors de balls no descansen en la feina d'inventar danses noves i originals per a satisfer als aficionats.

Ara es parla d'un nou ball que podrà titular-se «La trepitjada del cacau».

Sembla que els negres de les Illes Barbades, els de Fernando Poo i altra gent fosca del continent africà, quan cullen el cacau el desclofellen d'una manera especial. L'escampen a terra, com el blat a l'era, i el trepitgen amb els peus

descalços, però seguint un moviment rítmic i harmoniós.

Els engiponadors de balls han trobat en el trepig del cacau un ritme bastant bonic, original i agradable per a constituir una nova dansa, que figurarà dignament en la sèrie de tangos negres que ja corren per aquests mons de Déu...

Nosaltres proposem un nou ball: el de refer matalassos. Fa?

**

Diu un diari americà:

«Després de dotze anys de constant i ferm afecte, el senyor i la senyora Sepmour entengueren que havien viscut massa temps junts, veient-se diàriament, menjant a la mateixa taula i realitzant la vida matrimonial, i cregueren arribada l'hora d'una separació amistosa.

S'havien casat el 29 de febrer de 1912. El senyor John Seymour es dedicava a negocis

d'anuncis, mentre sa muller s'ocupava escrivint contes per als diaris, amb el nom de «Thyra Samter Winslow».

Aquesta proposà a son marit la separació. Ell considerà la idea de sa muller com una de les més lluminoses que havien brotat de son cervell d'escriptora, i fou acceptada a l'instant.

Els dos esposos han convingut a convidar-se, alguns dies al mes, a pendre el te o a menjar, com si fossin amics, i en unió d'altres persones conegudes.

Es probable que la senyora Seymour, aquest any, emprengui un viatge per Europa, i si a l'acabament d'aquest s'han posat d'acord marit i muller per reprendre la vida marital, aleshores faran junts el viatge.

El contracte entre ambdós per aquestes vacances matrimonials, finirà al cap d'un any d'haver-lo concertat.»

Què els sembla? Són, o no, pràctics?

—Em sembla que seran massa, trenta cinc botons.

—Depèn. Per una senyoreta sí que resultaria lleig, però una senyora casada no hi fa res que vagi ben embotonada.

EN MET

En Met, mariner, tornà al poble d'un llarg viatge a Oceania.

El primer que va fer fou abraçar a sa xamosa muller...

—Caram, Pepeta! Quin vestit més maco que portes!

—El Cel me l'ha enviat...

—Gràcies, Senyor!—murmurà en Met, devotament.

Després s'adonà que en sa humil caseta s'hi havien fet importants millores.

—Caram, Pepeta! Qui ha fet aquest gasto?

—El Cel ha proveït a tot.

—Gràcies, Senyor!—murmurà en Met, ple d'agraïment.

Després es fixà en els mobles: eren nous.

—Caram, Pepeta! Mobles nous?

—Sí. El Cel...

—Gràcies, Senyor!—murmurà en Met, emocionat.

En això, sentí plorar una criatura dins l'alcova.

—Caram, Pepeta! Què és això?

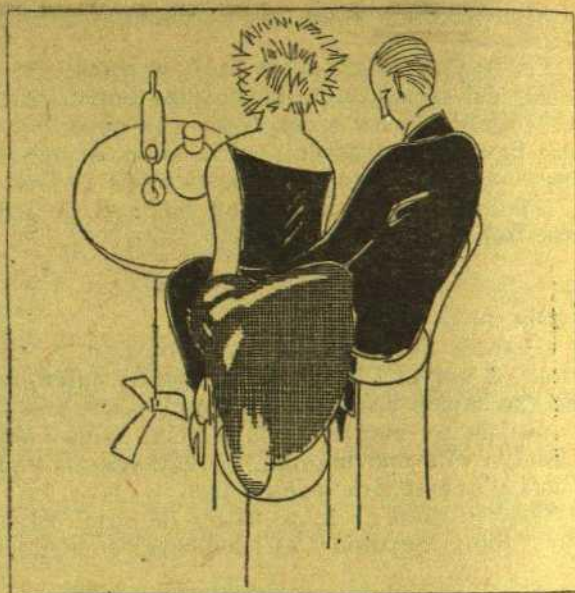
—Un nen. El Cel me l'ha enviat...

En Met es quedà pensatiu...

—Gràcies, Senyor!—murmurà.—Però potser n'has fet un xic massa!

—Aquí pinten la meua dona i el meu company Ramon.
—I vostè no hi pinta res?

—Treballa molt de cap el seu marit... Deu portar molts quartos a casa...

—També me'n guanyo jo, per una altra banda...

EL DISGUST DEL SULTA

El sultà Mahomet XXXVI estava empietat amb un dels eunucs del seu harem.

Sembla que el fulano havia fet els ulls grossos i una de les 2,644 sultanes li havia tocat el dos.

El sultà Mahomet XXXVI decidí despedir a l'eunuc.

—Ja que no ets capaç de vigilar a mes 2,644 esposes, ja pots tocar el dos.

—Em doneu la llauna, sultà?

—Sí.

—Està bé. Ho accepto. Però amb una condició.

—Quina?

—Que em reembolseu!

LA CONSULTA

PROCEDINT a l'examen d'una bona dona, el metge constata certs senyals demostratius de què havia sigut mare.

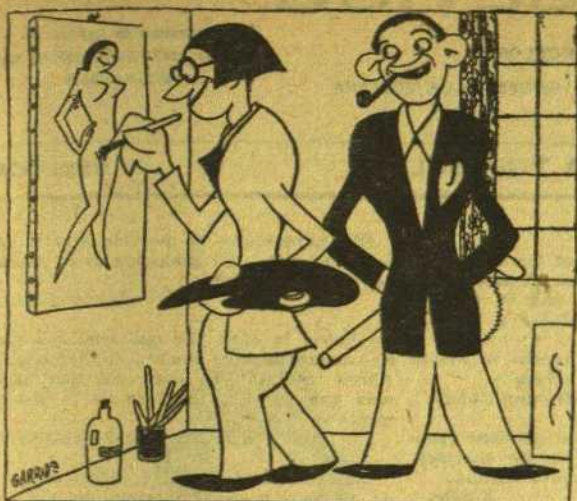
—Vostè ha tingut fills, oi?

—No, senyor.

El metge es quedà veient visions.

—I ara! Vostè m'enganya!

—Veurà: ja l'hi diré. N'he tingut, és cert, però s'han portat tan malament, que per mi és com si no haguessin existit.

—D'aquesta dona espero arribar a aconseguir-ho tot.
—Em sembla que si no t'ho pintes!

ELS BESSONS

Hi ha entre els germans Barrilet, que tenen una botiga de vetes-i-fils i són bessons, una grossa semblança.

L'altre dia, al cafè, es parlava d'un dels germans.

—En conec un dels dos—deia un client,—però no sé amb certesa quin. Sols sé que és vetes-i-fils.

—Ho són tots dos—féu un altre.

—Es un xic tartamut...

—Tots dos ho són, de tartamuts.

—Està casat amb una dona molt maca.

—Tots dos la tenen molt maca.

—Dit sigui amb tota reserva... Diuen que la seva dona l'enganya.

—No és tampoc una dada certa... A l'altre, també...

NO VOLIA ABUSAR

La Mercè tenia el fulano a fora... i li era fidel.

Però li costava molt ésser-n'hi!

Les ganes de faltar ja hi eren, ja, però havia jurat no deixar-se *besar* per cap home mentre en Biel fos a París, i ho complia.

Cert dia l'anà a visitar en Quim, estudiant guapot i ben plantat... I ella pensà tot seguit en fer el salt... Ves qui se n'havia d'enterar! El que és, si en Quim s'insinuava, rai!

Però en Quim no es va insinuar. Al cap de mitja hora de conversa, es va aixecar i va dir-li:

—Bueno, Mercè: me'n vaig. No vull abusar de vostè...

En Quim no se'n sap avenir que la Mercè, en lloc de les frases complimentoses de costum, li contestés:

—Animal!

D'ALTRES TEMPS

Com és sapigut, a París, sots l'antic règim, hi havia una presó especial, la del Fort del Bisbe, destinada als comedians que s'havien fet culpables d'una falta professional.

Per haver-se negat a representar, la cèlebre tràgica Clairon va ésser condemnada a passar-hi un mes.

Quan l'inspector de policia encarregat de portar-l'hi, es presentà, la Clairon li digué, amb urc:

—Senyor: no puc evitar sotmetre'm a la voluntat del rei. Ell pot disposar dels meus béns, de la meua llibertat... àdhuc de ma vida; però aprendrà que no pot res contra el meu honor!

A lo qual respongué l'inspector:

—Senyoreta... té raó. Allí on no hi ha, el rei hi perd els drets.

—Que us feu petons quan surts amb el teu promès?

—Petons? Altra feina hi ha!

DE DÍA: FRENTE AL LICEO
DE NOCHE: BANCO NÚM. 10 DEL
PASO DE GRACIA

EDICIÓN DE BARCELONA

LO TENEMOS EN REPARACIÓN
ENENOS PINXO PARA ATENDER LAS
RECLAMACIONES

ÚNICO DIARIO QUE SALE UN GOLPE CADA SEMANA

Año I

Director: BUENDIA Y GASSOL

Núm. 1420

GACETILLA DE TODA MENA

(PARA USO DE LAS FAMILIAS)

Ayer, en la Avenida Petritxol, un perro se abalanzó sobre el conocido prestamista don Dimás Ladrón, resultando con una mosegada en la oreja de pronóstico público. (El perro, ¿eh?) El pobre animal (el prestamista) fué auxiliado en el Bar Tollo, de la cantonada.

«Pastor Bar». Tiene 50 mesas en la acera. Conde Asalto, 2.002.

Ayer tuvo el placer de saludarnos en nuestra Redacción, el afamado torero Pepe Rosquillas (a) Scipión chico. Nos contó la mar de bolas, entre ellas, la de que puso de aquello más bien banderillas en silla. No lo creímos, porque sabemos que es un pavoro; pero después de esbrinada la cosa, resultó que en el pueblo de Silla puso unas banderillas a un becerro.

Somos mal pensados, ya os lo diré

Nos escribe, de aquello más indignado, Aquiles Aguardo protestando, de aquello más indignado, que se haya tomado su nombre en una comedia. De aquello más indignado nos dice que esto es una etc.

DEL CAPAZO FILOSOFICO

¿Por qué las liebres tienen las patas sin pelo?
Porque corren que se las pelan.

MAXIMAS, PENSAMIENTOS Y REFLEXIONES

(«PANACHE» ESCOGIDO)

«La virtud femenina es nada más que saber disimular las ganas»
Una que ahora votará.

«Aquí, el que se gasta un duro se enfurece. En la Argentina, ché, el que lo hace, se quita un peso de encima.»

Dr. Gache.

«Si «arremangar-se» vol dir «aixecar-se les mànigues», tirar cap amunt els camals del pantalón se'n deu dir «arrecamar-se».

Pompeu Fabra.

«¿Qué hice yo por San Juan? Pues ir de verbena.»

Eugenio d'Ors.

«Mis sombreros de a duro, van de aquello más bien. Es lo que yo digo a los clientes: Duro y a la cabeza.»

Fernés (a) Lod.

«Los antiguos trovadores trovaban a la dama de sus pensamientos, al amor, a la luna... Hasta trovaban... pels en tot.»

Rubió y Lluch.

«Dicen que «de donde menos se piensa salta la liebre». ¡Ay mi cabeza!»

Rodríguez Codolá.

«Yo conozco a todos los políticos franceses. El sonriente Herriot me engresca. Pero me gusta más el chato Briand.»

Pinilla.

Hay cosas que empipan. Cuando uno

«Me parece que he perdido dinero. He hecho un ñap. ¡La ambición es la mamá de todos los vicios!»

García Anné.

«¡Vatúa la olla! ¡Yo que creía que era el hombre de más sombra de Barcelona! Ahora resulta que hay uno que tiene más que yo. El taquillero de la Monumental.»

Pepe Santpere.

«Ahora, votando mi hija, tendré en casa un par de votos. Preferiría un par de botas. Pueden subir de pies.»

Un lector asiduo.

«¡Cuán triste ha de ser haber visto y no ver!»

Luengo.

«No sé pas por qué la gente no sabe decir mi nombre. Muchos, por cuentas de decirme Edmundo, dicen «inmundo». ¡Ya te digo yo!»

E. de Bries.

«Yo no he sido soldado por no tener que desvenavar el sable. ¡Dios me engruarde de ver la hoja desnuda!»

Argensó.

«No sé pas qué lo hace. Cuando he de decir una galantería a una flavia... me veo negro.»

Junoy.

«No se ganó Zamora en una hora. Pero en hora y media, muy sovint.»

Zamora.

«¿Por qué los marinos han de tener cabras? Muy sencillo. Los marinos van, en un bote, del barco al muelle, ¿no? (Bueno: no quiero pas decir saltando. Van en un barco pequeño, un barquillo. Ep! No de esos de limón ni de vainilla, ¿eh? Nada de vainillas, ahora.) Pues puede pasar, y pasa muchos golpes, que el bote se rompe. En cambio, el muelle no se rompe nunca. (En mi reloj se rompió un día, que le entró una miga de pan. ¡Tenía miga la cosa! Una molla que hizo la guitza a otra molla!) Si se rompe el bote, hace aguas. ¿Quién no hace aguas en este mundo? Todo días. Hasta Barco hará aguas. Pero no desbarremos. Si un bote está foradado, le pasa como a las jóvenes inexpertas: que se pierden por donde hacen aguas. Y un golpe perdido. ¡buena noche y buena hora! Un perdido no vale nada. Lo conocen en todo arreo. Hasta si va a Italia, le dicen al verlo tan sudado: «¡Oh, per Dio! Bueno: pues para un bote roto no hay más que pedir como los pelotaris, ¡un botepronto! Ahora, que si lo saben engiponar, la cosa no tiene 80 años, o sea, grave edad. Un bote roto hay que pegarlo. Hay que pegar para no recibir. Y ahora vienen las cabras. (No aludo al vigilante del barrio, que siempre le dicen c'obra, ¿eh?) Si el marino tiene cabras, se en fum de la virolla. Porque, vamos a ver: ¿hay algo mejor para pegar botes que una cabra?»

BUENDIA Y GASSOL

—Ja aprens, maco?
—I ara! Per qui m'ha pres?

la diña, dicen que abandona la tierra... y lo meten en ella.»

Dr. Proubasta.

«No barrinen. ¿Quieren leer con fruto mis artículos? Léanlos con una pera en el bolsillo.»

Valentí y Camp.

«No encuentro ni así bien que al que repasa una suma le digan que computa. La Lliga del Buen Mote hi tendrá que intervenir.»

Ivón l'Esclop.

«Una tempestad ¿en qué se parece a los que bailan en «La Bohemia»? En que «ba-lan-pagant».

Carvajal.

«Un pobre, cuando se va a casa Tapones, se va al Paraíso. Así, pues, cuando se va al pote un rico, debe ir a las butacas, ¿no?»

Moragas.

«La geografía es una ensarronada. Pues ¿no dice que no puede llegar un Barco a Teruel? Bada, ya os lo diré.»

Roldós.

—El mestre, que em diu que mai arribaré a fer figures! Em sembla que aviat faré senyors!

EL REGNE DE LA TABOLA

TEATRES - MUSIC-HALLS - ESPORTS. ETC., ETC.

XAFARDERIES TEATRALS

Com que els negocis teatrals cada dia són més magres i escassegen els empresaris, els còmics que no tenen contracte han pres la determinació d'adoptar procediments comunistes, i a hores d'ara ja són dues les companyies formades a base cooperativa, o sia, posant-hi tots el coll, per veure si es treuen els aganyips.

Els iniciadors d'aquest sistema han sigut en Segura i altres companys sarsuelers, que s'han ficat al «Nou» per fer comèdia a preus de cine, i sembla que els primers dies van fer calderades amb obres tan noves com «El duo de la Africana» i «La marcha de Cádiz».

Veient això, en Vallejo, en Carbonell, en Cruz i una colla més que esperaven inútilment la visita d'un empresari guillat, han decidit ficar-se al «Talia», constituïts en empresa artística per vendre sarsueles a trenta cèntims.

per ningú, són el millor que corre per aquests mons de Déu.

Tant la Bàrcena com la Díaz-Artigas, capitanes dels esmentats *teams* teatrals, poden tenir la seguretat que, vagin on vagin, es faran un tip de xutar i de ficar gols, sense por que a elles els en fiquin cap.

Després guillarà en Simó-Raso, que també pot anar sol; i, per últim, els del «Goya» i els del «Poliorama». Aquests, sembla que abans de dir «passi-ho bé», ens faran conèixer una comèdia basca titulada «El mendigo de Guernica», de la qual en parlarem, si ens agrada.

Els que sembla que s'aguanten com uns rediables, són l'«Espanyol» i el «Còmic». El primer, sent brandar la famosa «Campana de Gràcia» i proporcionant a en Santpere el goig de tornar a sentir-se infant, o sia, fent «campanes» cada dia; i al «Còmic», feude d'en Domènech—el c. de les d.—consagrant a en Narcís com a *minencia* de les de debò. Per cert, que ara estan preparant una *revue* espèrrent, titulada «Ric-Ric», que tindrà més d'anes que un serrall.

L'HOMME DE LA CONXA

—Hi ha qui, per una noia, prefereix la rosa. El meu promès, la viola!

Si al amb això hi va la gent, ja poden plegar el ram i dedicar-se a vetes-i-fils, que els donarà més.

Les companyies del centre, que van deixar Madrid així que el termòmetre començava a pujar, tembla que ja s'han convençut que això no és Xauxa, ni molt menys; i com que si a Madrid la ballaven magre, aquí tampoc tenien el perill de rebentar de grassos, agafen el *portante* i se'n van al Nord a pendre la fresca.

Inicien el *desfile* les companyies de «Novetats» i del «Barcelonà», que com a conjunts, dit sigui sense ofensa

BANYES I BANYUTS

AQUELLA *corrida* que vam veure diumenge ens va donar sensació de la influència poderosíssima que té el nas sobre el caràcter dels individus. Si, senyors: estem convençuts de que els xatos són un greu perill per a la tranquil·litat pública, ja que tota la manca d'apèndix nasal la supleixen amb mal geni, per no dir una altra cosa.

I si vostès ho dubten, els contarem com a exemple el cas d'en «València II» a les «Arenas».

Havia sortit el tercer *toro* de la tarda, i després d'un primer terci desastrós el *respectable* començava a perdre el respecte. Llavors en «València II», que sap molt bé fer la mona quan l'aplaudeixen, però que, segons diu, els xiulets no els ha pogut tragar mai, va enredar-se en uns «pourparlers» amb els protestants, il·lustrats amb gestos dramàtics, excitació nerviosa i totes les demés característiques de les porteres histèriques quan un auto els atropella el gat. Després se'n va anar cap el *toro* i gràcies a que aquest era una bèstia considerada, només va rebre una pallissa, lamentable si vostès volen, però molt merescuda. Caigué el *toro*, en «València» entrà a l'aferrmeria a canviar-se el pantalon que li havia quedat fet a trossos i als vuit o deu minuts va tornar a sortir vestit d'*odalisca*, amb els *humos* un xic més baixos. Un *farol* agenollat que de poc més l'hi espatllen, fou ja bastant per a que recobrés l'equilibri dels nervis. Vegin quina manera més poca-solta de buscar-se un disgust. Qui tenia la culpa?... Ningú; nosaltres ho atribuïm tot a què en «València II» porta un cigró a sobre de la boca fent els oficis que fa el nas en la majoria de les persones. Si en lloc d'això hi portés encara que fos mitja patateta, no li passarien aquestes coses...

A part de l'incident, es va portar tota la tarda com un bon minyó.

El seu germà gran, que feia de director de *lidia*, fou lo més presentable de la festa, puix amb molta discreció i sense els recursos de *mise en scène* que gasten els «asos» (?), és tot un *torerasso* i un matador formidable. Es absurd que aquest xicot tinguí cartell de segona cate-

goria si en la primera n'hi ha d'altres com en Villalta... Paraula!

En canvi, en «Carnicerito», el pobret, és una cosa com per a presentar en la festa major d'Esplugues o a Barcelona en una nit de verbenes: té moltes ganes de fer-ho bé, però d'això no passa; de les ganes. Nosaltres, sapiguem que és de Màlaga, li recomanaríem que es dediqués a la indústria de les pasas. En els toros no farà carrera.

Al seu primer toro va matar-lo de tres o quatre punxades entrant des de mig quilòmetre i sis cents intents de descabello, aproximadament. Al segon, una mica més de pressa.

La cuadrilla que portava li afavoria bastant, ja que tots tenien el cuidado de fer-ho molt més malament que ell.

I lo que més va cridar l'atenció en tota la tarda fou el servei de cavalls (diguem-ne cavalls). Es veu que l'empresari fa experiments sobre la resistència vital de la tonyina...

TITO FLAVIO

★ ★ ★

LA PETITA DIFERENCIA

En un míting feminista de Massachusetts, una oradora està dissertant sobre la igualtat dels sexes, i diu:

—En fi, companyes meves, és indubtable que la dona és, intel·lectualment, igual a l'home, si no superior; únicament en la part física hi ha una petita diferència...

De l'auditori en surt una veu femenina, cridant:

—Visca la petita diferència!!

★ ★ ★

LES DONES DECENTS

En una de les Sales de l'Audiència de París s'està efectuant la vista d'una causa per adulteri; com que entre les declaracions dels testimonis n'hi havia alguna de massa escabrosa, el president sospèn momentàniament la prova i diu:

—Jo prego a les senyores decents que són a la tribuna pública, que facin la mercè de sortir, per evitar-se haver d'escoltar certes coses...

Gairebé no se'n mou cap: solament dues o tres velles se'n van.

Però l'assumpta anava complicant-se, i quan ja havia arribat al punt màxim, el president torna a suspendre la causa i digué a un uxier:

—Ja que les dones decents són fora, a aquestes que han quedat f...-les també al carrer!!

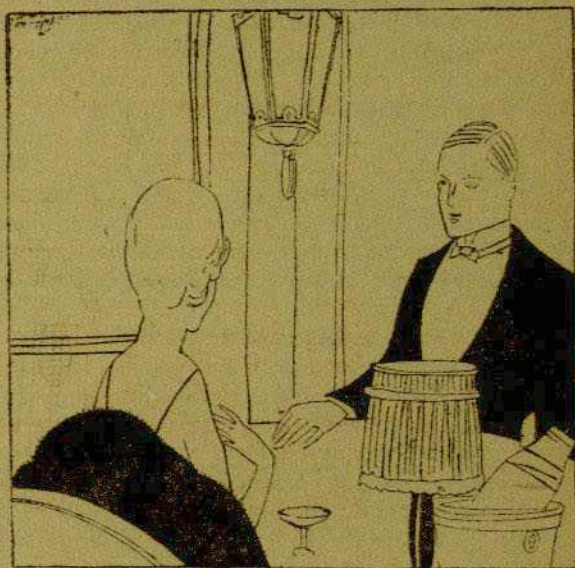

«LA PAZ»

En temps de les guerres carlistes, mossèn Llastegots s'havia empecat un sermó recomanant la pau entre tots els espanyols; i per a que l'efecte fos major, agafà a en Quimet, un xicot del poble, més tou que un plat de pastetes, i li digué:

—Mira: quan jo et preguntí, demà, què és lo que tu més vols, m'has de respondre: «La Paz!», i et guanyaràs cinc peles.

Així van quedar; però no sabem quin embolic formaren els mossos del poble, el cas és que quan mossèn Llastegots, al dia següent, en el seu sermó deia:

—Sóc metge, noia. Ahir vaig tallar el braç a una dona.

—Tu, sempre amputes, pel que es veu!

—...y para que veáis como el sentimiento de la paz está en el ánimo de todos, voy a preguntar al menos inteligente del pueblo, al desgraciado Quimet, qué es lo que su ingenuo corazón desea con más fuerza. Veréis: «Quimet: ahora mismo, en este momento, ¿cuál es tu mayor anhelo?...»

En mig de l'estupefacció general, en Quimet respongué:

—...! (Una cosa que acaba en ar i la prohibeix el sisè manament.)

I mossèn Llastegots, que era una mica sord, creient que la resposta era l'esperada, terminà el seu sermó dient:

—Eso! Eso que Quimet desea es lo que desean todos los españoles, lo que desea la Divina Providencia, lo que desea nuestra amada reina y la más alta aspiración de este humilde siervo del Señor. Amén...

La vida i miracles d'En «Pepito»

Història sentimental d'un saltataulells extraordinari

(Continuació)

L'HAVANA

La travessia marítima, que, com ja poden suposar, varen efectuar en *barco*, en «Pepito» i la Carmeta, no fou accidentada ni tingué cap episodi memorable. El mareig els arplegà a la sortida del port i no els deixà fins a l'arribada a L'Havana. Es pot dir que, en trenta dies de viatjar per mar, no veieren una posta de sol ni un peix treient el cap fora de l'aigua. L'espectacle que va fruir en «Pepito» en el seu viatge, sols és comparable al d'un difunt tancat en una caixa fent via cap a cân Tunis. Això, realment, constituí un desgany pel seu temperament enfervorosit. Ell havia sentit contar que quan un mariner no creu el lliguen a una post amb un pes als peus i el tiren a l'aigua; que a mitja nit, des de popa, entre la brillantor de l'aigua il·luminada per la lluna, apareixen les sirenes, molsudes i temptadores, i canten cançons sensuais i obren els braços invitant-vos a un capbuçó; que al billar del saló del passatge de primera, les caramboles es fan sense tacos, i que una tempesta a coberta és un espectacle sublim que es recorda tota la vida. Però el nostre heroi es va passar trenta dies en una cabina de tres prestatges, sentint ronc al veí del prestatge de sobre i veient les ganyotes del veí del prestatge de sota.

Quan desembarcaren a L'Havana, en «Pepito» tenia el rostre desencaixat, els ulls entelats i el pols tremolós. Però la il·lusió de que es trobava a la terra dels lloros, de la rumba i dels cigars amb anella, li proporcionà els ànims suficients per a baixar al moll i cercar un *pesetero*.

Queia un sol que cremava. Els naturals del país anaven coberts amb una *payola* d'ales exorbitants i es ventaven amb fulles de palmera.

«LA POSADA DEL CIMARÓN»

El *pesetero* els va deixar enfront d'un edifici de fusta amb persianes verdes, que ostentava un rètol que deia: «Posada del Cimarón».

En «Pepito» va trucar una pila de vegades a la porta, sense obtenir resposta. Per fi, després d'un quart d'esperar-se, un negre amb cara de son i amoïnats els obrí la porta i demanà amb una cantarella feixuga:

—*Qué prisita! Zenò, no ha llegado el Juicio Final ahorita! Qué exigencia!*

—*Veurà: necessitaríem una habitació per a descansar i canviar-nos la roba. Hem arribat ara mateix i estem cruixits!*—va dir en «Pepito».

—*Qué lenguaje, dios Pancho! Sigánme, sigánme!*

Els va portar per un seguit de corredors fins a topar amb una habitació espaiosa, amb un llit, una calaixera, un rentamans i catorze testos amb palmeres. Una vegada en «Pepito» i la Carmeta hagueren donat llur conformitat, el negre es retirà, avisant que el dinar se servia al cap d'una hora al menjador d'estiu. Es rentaren i s'abillaren de rigorosa etiqueta.

Quan en «Pepito» veié que el menjador d'estiu era un encanyissat al mig del jardí i que els comensals anaven en mànigues de camisa i

pantufles i les senyores es tapaven el més just possible amb «salts-de-llit» i bates transparents, li va semblar que ell, amb el seu smoking i les seves sabates de xarol, semblaria un *maître d'hôtel* o l'arreglador d'una processó. Prengué seient entre la Carmeta i una *jamona* cubana morena com la xocolata i dolça com la regalèssia. Com que tots eren campetxanos, la conversa es generalitzà de seguida, i al segon plat ja tothom sabia que en «Pepito» era poeta i que la Carmeta era una artista genial.

La *jamona* cubana, quan sentí lo de poeta, va posar els ulls en blanc i va sospirar tan fonamentalment, que féu voleiar el tovalló i esquitxà de suc a un senyor del seu davant.

(Seguirà)

A CA LA LLEVADORA

—Venia, senyora Durand, perquè em sembla que esteu embarassada.

—Sí? Des de quan?

—Des de fa mitja hora...

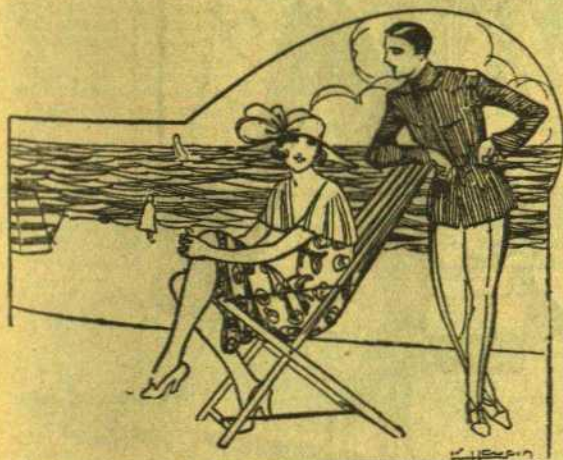
(De Le Rire.)

—I diu que sempre ha treballat molts anys a la mateixa casa?... Tindrà certificats, oi?...

—Ja ho crec!... N'hi puc presentar més de cent...

(De Le Rire.)

—I vostè està decidida a no enganyar mai més al seu marit?...

—Què hi guanyaria d'enganyar-lo?... Mai se n'adona... (De Le Rire.)

ARGUMENTS

El marit vell.—Però, Ramoneta, fes-te càrrec de la meua edat!

L'esposa jove.—Però, Ramon, fes-te càrrec de la meua!

(De Le Sourire.)

—Un dinar de gala?... Així m'hauré d'embellir una mica...

—No cal, dona; vingui tal com vostè és...

(De Le Journal Amusant.)

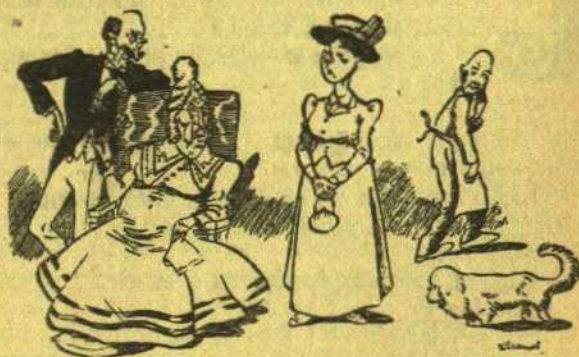
DESAGRAIMENT

—Una vegada que vaig voler treure una noia de l'aigua, en lloc de recompensar-me, em varen agafar.

—On va ésser? A la platja?

—No. En el seu quarto, dins d'una banyera.

(De Jugend.)

LA MINYONA NOVA

—Com se diu, vostè?

—Zoé.

—Bé; a casa li direm Rosa.

—I la senyora, com se diu?

—Jo sóc la marquesa de Lagar-Demeure.

—Bé, doncs; quan jo li parli, li diré Llúisa.

ANIMALADA

Tor estava a punt per a l'execució. La corda estava engeixada. Els arcabucers formaven al voltant del cadafal. El reu, espitregat, esperava el moment fatal en què tenien d'apretar-li el ganxot. El butxí, amb sa faramalla vermella, acabava els darrers preparatius.

Però semblava que l'estiracordetes no tenia pressa. Roncejava. A la fi, s'apropà al condemnat i li digué:

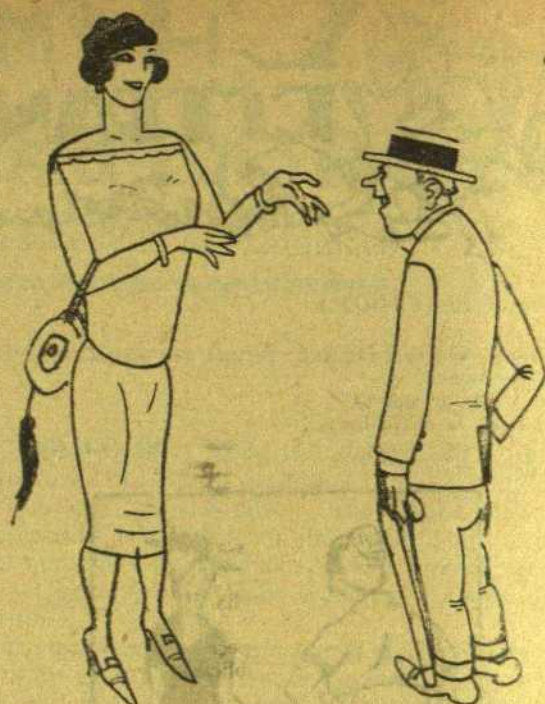
—Escolteu! Perdoneu-me, eh?, si us faig mal. Es el primer cop que exerceixo l'ofici. Sóc un butxí novell.

—Caram! El primer cop?—respongué el reu. —Doncs estem en paus. Jo, també és el primer cop que em pengen.

—Ja caldrà que hi posem tots dos un xic de bona voluntat...—féu el butxí passant-li la corda al coll,—si no volem fer un bunyol.

I el reu, filosòficament, exclamà:

—Jo, hi posaré el coll.

Aquest número ha sigut passat per la censura militar

CONVERSA

La senyora Tuies.—Què tal, senyora Mònica, els nous veïns?
La senyora Mònica.—Quins? Els nous?

—Sí.

—No me'n parli! Sempre s'estan donant el bec... quan no els veuen.

—Si ho fan quan no els veuen, com ho sap?

—Es que una... sense voler... sap?

—Sí... sí...

—Però el més empipador és a la nit.

—Què fan?

—Pot pensar-s'ho! I tota fa nit!

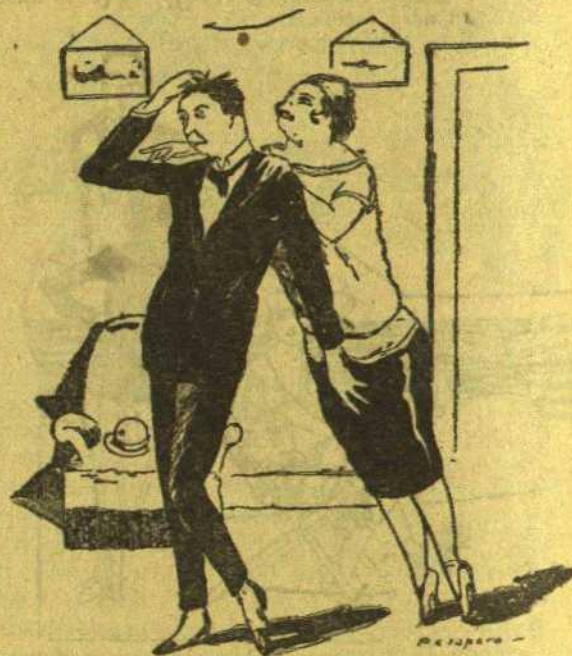
—Caratsus!

—Cregui que, des de que han vingut, no puc dormir.

—I ara! Tant soroll fan?

—No. De soroll no en fan. És per això que m'obliguen a estar tota la nit amb l'orella enganxada a l'embà...

—Ja me'n faig càrrec... Vostè fa poc que és vídua...

—El meu marit! Surt pel balcó!

—Per Déu! Que és un pis cinquè!

—Amb l'estona que t'hi estàs pensant, ja surtes a l'aire.

EL CLAU

En una reunió, la Carmeta hi comparegué tota
groga i ullerosa.

—I això? Que has estat malalta?

—He estat tres dies clavada al llit...

—Ah! I... qui era el clau? En Ramonet?

La Carmeta es tornà més groga...

Poret.—I que en devia quedar de descansat després d'haver desocupat aquest portento!

Soca.—En parlarem un altre dia. Pot seure, mentrestant.

Sommes.—El conte ja ens fa peça, però tenim por que sigui afaitat d'alguna altra publicació. Ja veu que no tenim pèls a la llengua!

Tres nenes que dallonses.—Si fent dallonses no hi tenen més trassa que escrivint, els preveïem un pervenir molt magre.

K. Lent.—Deis 80 «existos», n'havem tirat de pet al

cove 75. Els altres cinc passen a l'examen d'en Buendia.

Xaveia.—Ai, filla! Qui l'ha encerrat? No ho digui pas enllloc, que faria el ridícol.

Nas d'escàndol.—Ens ha agradat de debò. La portera, de tant riure, va embrutar l'escalaleta. Se'l felicita.
K. Pat de Poc.—Ara li fan el mànec.

K. Pat de Poc.—Ara li fan el mànec.

Una damisella rossa.—Als dos peus de vostè. Ho sentim, però ja s'ha publicat. Provi un altre dia.

Roc Ric Ruc.—Tot això són falòrnies. Ho tornarem a llegir, per a complaure'l.

Pura de Veras.—Sí, maca, sí. Per vostè sentim una debilitat. Més que debilitat: una anèmia. Hi anirà, no es desconsoli.

B. L.—A nosaltres, els valents ens agraden molt. Precisament ara en necessitem un per anar a la font. Pot venir quan vulgui.

Ch. Onades.—Home! No! No ho veu que hi ha roba estesa?

Pitus.—Vostè és un altre Pitus. Però no està malament co que envia. Es veu que no hay Pitus male.

Un guerrero.—Per massa cotxino ho llencem al pet dels desperdiciis.

Un llegidor de l'any 12.—Té raó. Quan passi la febre, el malalt s'aixecarà. No ho dubti.

Els del palco del llanto.—Vatua redell! I d'això en diuen una «oda»? Vol dir que no hi falta una jota?

L. R. B.—Tenim ganes de complaure'l, però... ha fet salat.

ORQUESTINA JAZZ-BAND
GATZZ-HAARA

Per a contractes: JOAN REYNES - Tapineria, 35, 1.ª

TALLERS GRÀFICS COSTA : COMTE DE L'ASALTO, 45

VIAS URINARIAS : IMPUREZAS DE LA SANGRE : BASTA DE SUFRIR INÚTILMENTE DE DICHAS ENFERMEDADES GRACIAS AL MARAVILLOSO DESCUBRIMIENTO DE LOS MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRE

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado, pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados ínfimos o nulos, mediante los Medicamentos del doctor SOIVA se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades VÍAS URINARIAS.—Hemorragia (purpúrea) en todas sus manifestaciones, uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gota militar, etc., del hombre, y vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, anexitis, flujos, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los Cachets del doctor Soiva. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad.—5 PÉSETAS CAJA.

IMPUREZAS DE LA SANGRE.—*Sífilis* (avariosis), *escamas*, *herpes*, *úlceras varicosas* (lagas de las piernas), *erupciones escrofulosas*, *eritemas acné*, *urticática*, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las **PÍLDORAS DEPURATIVAS DEL DOCTOR SOIVAT**, que son la mediación depurativa ideal y perfecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, lagas, granos, forúneulos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado. — **VENTA, 5 PESETAS FRASCO** :: :: :: ::
DEBILIDAD NERVIOSA.—*Impotencia* (falta de vigor sexual), *poluciones nocturnas*, *espermatorrea* (pérdidas seminales), *causación mental*, *pérdida de memoria*, *dolor de cabeza*, *vértigo*, *debilidad muscular*, *fatiga corporal*, *tremores*, *pálpitaciones*, *trastornos nerviosos de la mujer* y todas las manifestaciones de la *Neurastenia*, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las **GRANJAS POTENCIALES DEL DOCTOR SOIVAT**. Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad. — **VENTA, 5 PESETAS FRASCO.**
AGENTE EXCLUSIVO: *Hijo de José Vidal y Hnos. S. en C.*, Montada, 21, Barcelona. — **VENTA:** *Farmacia Segalá*, Ramba de las Flores, 14; *Farmacia Gelart*, calle Princesa, 7, y en las principales farmacias de España, Portugal y América.

An advertisement for 'CICLOS SANROMÁ MOTOCICLETAS SUN'. The text is in a stylized, bold font. Below the text, there are two illustrations: a cyclist on the left and a runner on the right. The cyclist is wearing a dark jersey and shorts, leaning forward in a racing position. The runner is wearing a light-colored jersey and shorts, captured in a dynamic running pose. The background is a solid dark color, making the white text and illustrations stand out.

CALCETINES REFORZADAS

La ruina de los pastores: Matacabres, «Rapid». A la primera vegada R.I.P.
LA MUNDIAL, Espalter, 6.

Molt aviat

6 . . . ?

D'en Joaquim Belda

SULFURETO CABALLERO

[illegible]

Prodotte patentate
contra la SARNIA (re-
SARNIA en 10 minuta.
Comte de l'Asalto, 85,
|| || || || ||

—Jo necessito un home... no sé com qualificar-lo...
—Qualifiqui sense por...